

# РЕШЕНИЕ

№ 5174

гр. София, 02.08.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,**  
в публично заседание на 21.06.2022 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Красимира Желева**

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **11762** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на П. З. Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] чрез адвокат К. Б. Г. срещу мълчалив отказ на директора на ТД на НАП – С. за произнасяне по жалба срещу Разпореждане с изх. № С210022-137-0006641/07.10.2021 г. по изп. д. № 22150040576/2015 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

Съдът, след като се запозна с жалбата и постъпилата преписка по делото, намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 167 от ДОПК публичният изпълнител е орган на принудителното изпълнение и осъществява дейността си по реда на ДОПК, като в чл. 171 от ДОПК е регламентирано погасяването по давност на публичните вземания.

Съгласно разпоредбите на чл. 266, ал. 1 и чл. 267, ал. 2 от ДОПК действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториална дирекция чрез публичния изпълнител, който ги е извършил, в 7- дневен срок от извършването им или от уведомяването. Това правило е общо формулирано и затова е приложимо за всички действия без изключения, включително и за разпорежданията, с които се отказва прекратяване на изпълнителното производство поради изтекла погасителна давност по чл. 171 от ДОПК. Нормата на чл. 266, ал. 1, изр. 2 от ДОПК постановява, че жалбата се подава в 7- дневен срок от извършването на действието, ако лицето е присъствало или е било уведомено за извършването му, а в останалите случаи – от деня на съобщението.

Съгласно чл. 267, ал. 1 от ДОПК решаващият орган разглежда жалбата въз основа на данните по преписката и представените от страните доказателства и се произнася в 14-дневен срок от постъпването на редовна жалба с решение по чл. 267, ал. 2, т. 1 – 6 от ДОПК. На основание чл. 268, ал. 1, изр. 1 от ДОПК в случаите по чл. 267, ал. 2, т. 2, 4, 5 и 6 от ДОПК длъжникът може да обжалва решението пред административния съд по постоянния си адрес или седалището си в 7-дневен срок от съобщението.

Жалбата, ведно с преписката, се изпраща в тридневен срок на административния съд съгласно чл. 268, ал. 1, изр. 2 ДОПК, който се произнася с окончателно решение по чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

Цитираните и действащи правни норми, регламентиращи защитата срещу принудително изпълнение, са специални и дерогират разпоредбите, приложими в производствата по обжалване по другите дялове на ДОПК. Дерогират също и общите разпоредби на АПК, приложими за административните производства пред всички държавни органи, доколкото със закон не е установено друго – по аргумент от чл. 2, ал. 1 от АПК.

Тук следва да се отбележи, че не всяко бездействие на административен орган представлява мълчалив отказ по смисъла на чл. 58, ал. 1 от АПК. Съгласно цитираната разпоредба мълчаливият отказ представлява бездействие на административен орган в случаите, когато този орган има задължение да се произнесе с изричен акт по направено пред него искане за издаване на индивидуален административен акт в определен срок или да направи предложение до друг орган за издаване на акта /по арг. от чл. 58, ал. 2 от АПК/. Тоест мълчалив отказ би бил налице при непроизнасяне в срок по искане за издаване на индивидуален административен акт, съответно предложение, но не и в случаите на осъществяване на контрол за законосъобразност от по-горестоящ административен орган.

Във връзка с горното настоящият съдебен състав приема, че с изтичането на 14-дневният срок по чл. 267, ал. 2 от ДОПК за произнасяне на решаващия орган при сезирането му с редовна жалба срещу действия на публичния изпълнител не възниква мълчалив отказ по смисъла на чл. 58, ал. 1 от АПК, представляващ годин предмет на оспорване. Това е така поради спецификата на производството по административен контрол, в рамките на което горестоящият административен орган няма задължение да издаде индивидуален административен акт, а се произнася по законосъобразността на действията на публичния изпълнител. Поради това с изтичането на инструктивния 14 – дневен срок по чл. 267, ал. 2 от ДОПК за произнасяне на решаващия орган не възниква мълчалив отказ по смисъла на чл. 58, ал. 1 АПК и не започва да тече преклузивен срок за неговото оспорване по съдебен ред. За разлика от нормата на чл. 156, ал. 4 от ДОПК, с която законодателят изрично е предвидил, че непроизнасянето в срок на решаващия орган се счита за потвърждение на ревизионния акт в обжалваната му част, при оспорването по реда на чл. 266, ал. 1 от ДОПК такава нормативна фикция досежно конклюдентно изразена воля от горестоящия орган липсва /така Определение № 2069 от 04.03.2022 г. по адм. д. № 1673/2022 г. на Върховния административен съд, I отделение/.

Липсата на волеизявление на решаващия орган по чл. 266, ал. 1, изр. 1 от ДОПК в срока по чл. 267, ал. 2 от ДОПК не е приравнена от процесуалния закон, специален или общ на конклюдентно изразена воля чрез нормативна фикция, валидна за уреденото в Глава двадесет и седма от ДОПК административно обжалване. При тази регламентация непроизнасянето на решаващия орган по чл. 266, ал. 1, изр. 1 от ДОПК

в 14- дневния срок по чл. 267, ал. 2 от ДОПК след сезирането му с жалба на длъжник срещу действия на публичен изпълнител не може да се приравни нито на отрицателен, нито на положителен мълчалив контролен административен акт.

Съдът приема, че всеки мълчалив акт на решаващия орган по чл. 266, ал. 1, изр. 1 от ДОПК е по принцип недопустим, тъй като законът задължава този орган, упражнявайки правомощията си по чл. 267, ал. 2, т. 1 – 6 от ДОПК, да се произнесе с писмено решение. От директора на компетентната териториална дирекция на НАП се изисква да реши всяка отправена до него административна жалба по чл. 267, ал. 1 от ДОПК, а съдебната обжалваемост е ясно лимитирана до изчерпателно посочените в чл. 268, ал. 1, изр. 1 от ДОПК негови решения, а именно тези по чл. 267, ал. 2, т. 2, 4, 5 и 6 от ДОПК. Единствено изричните контролни актове на решаващия орган по чл. 266, ал. 1, изр. 1 от ДОПК подлежат на съдебен контрол.

Следва да се има предвид обстоятелството, че сроковете за произнасяне на административния орган поначало са инструктивни и с изтичането им не се преклудира възможността за произнасяне по искането, като издаденият по-късно акт е действителен.

В случая от преписката се установява, че по подадената жалба срещу разпореждането на публичния изпълнител е налице изрично произнасяне с Решение № ПИ-316/27.10.2021 г., издадено от директора на ТД на НАП – С., с което жалбата не е уважена и е отхвърлена като неоснователна /л. 10 и сл./.

Процесното решение е издадено от компетентен орган – Е. Н., директор на ТД на НАП С., видно от Заповед № 666/30.09.2021 г. /л. 68/ на изпълнителния директор на НАП. Спазена е изискуемата от закона форма, като постановеното решение съдържа фактическите и правните основания за издаването му. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да водят до отмяната му.

Спорът е правен, като противоположните становища, поддържани от страните, са свързани с правилното приложение на материалния закон, и по-конкретно – налице ли е погасяване по давност на публичните задължения – финансови санкции, установени със съдебен акт в друга държава членка /Република Румъния/, признати по реда на ЗПИИРКОРНФС с решение по НЧД № 860/2015 г. по описа на СГС, потвърдено с решение № 160/13.05.2015 г. по ВНЧД № 271/2015 г. по описа на САС.

Погасителната давност е фактически състав, включващ времеви период на бездействие на носителя на едно субективно материално право, който фактически състав поражда правото на задълженото лице да се позове на давността и да откаже изпълнение на задължението. С изтичането на давностните срокове по чл. 171 от ДОПК се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане, което остава дължимо, но може да бъде платено единствено доброволно от длъжника /чл. 174 от ДОПК/ или да бъде прихванато /чл. 128, ал. 1 от ДОПК/. Прекъсването или спирането на погасителната давност може да настъпи при възникнали преди изтичането ѝ юридически факти, установени в правна норма.

В съответствие с разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Съгласно ал. 2 на същата норма с изтичането на 10-годишен давностен срок се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите,

когато: 1. задължението е отсрочено или разсрочено; 2. вземането е предявено в производство по несъстоятелност; 3. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; 4. изпълнението е спряно по искане на длъжника; 5. е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел I..

Според разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК давността спира с налагането на обезпечителни мерки. В случая постановление изх. № С180022-022-0019372/26.03.2018 г. и постановление изх. № С180022-022-0019419/26.03.2018 г. представляват действие по смисъла на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК и давността за изпълнение на публичните вземания е била спряна на 26.03.2018 г. На основание разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК следва да се приеме, че новия давностен срок за задължението е започнал да тече на 01.01.2019 г. и изтича на 31.12.2024 г., следователно, същата включително и към настоящия момент не е изтекла. В рамките на давностния срок е наложен заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, вкл. съдържанието на касетите, както и суми, представени за доверително управление във всички търговски банки в Република България, както и върху лек автомобил марка „V.“, с рег. [рег.номер на МПС] . В разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК законодателят не е поставил изискване за вида на наложените обезпечителни мерки, поради което заповорът върху вземания и движими вещи на длъжника като вид обезпечителна мярка, осъществява хипотезата на разглежданата правна норма.

С оглед на гореизложеното се налага изводът, че с налагането на обезпечителни мерки давността е била прекъсната и е започнала да тече нова 5-годишна давност. За пълнота следва да се отбележи, че не е изтекъл и абсолютният давностен срок, предвиден в разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК.

Ето защо към момента на подаване на възражение за изтекла давност /л. 22/ от 07.10.2021 г., както и към момента на приключване на устните състезания по делото, давностният срок не е изтекъл. Предвид изложеното процесното решение № ПИ-316/27.10.2021 г., издадено от директора на ТД на НАП – С., е издадено в съответствие с материалния закон и процесуалните правила. Жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото съдът намира за основателно и своевременно направено искането на ответника за присъждане на сторените по делото разноски, поради което и на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК и чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати сумата от 500 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение в размера на минималното възнаграждение за един адвокат.

Водим от горното, съдът:

### РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. З. Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] чрез адвокат К. Б. Г. срещу мълчалив отказ на директора на ТД на НАП – С. за произнасяне по жалба срещу Разпореждане с изх. № С210022-137-0006641/07.10.2021 г. по изп. д. № 22150040576/2015 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА П. З. Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] да заплати на ТД на НАП сумата от 500 лева, представляваща съдебно- деловодни разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ: